

VÉDŐÁLLÁS NÉLKÜL

SINKOVITS PÉTER

1.

Kiszakítod-e végül is a sávot, amely a tiéd. Önnön vermed. S miként halványul a lángoló délutánok igézete. A kötődés szálai vezetnek vagy fojtanak? A verem felett körkörös ég, sebesen vonuló felhőkkel, seb-felhőkkel, sebesült égi vándorokkal. Süppedő nehezék s az iszap-sár marasztaló önsúlya. Büszkeség nélkül hiteles-e a kiúttalan meredély?

A lengő ólomsúly leüthet:
kitörhetetlen indulatok visszaszivárgó tava mellett
az elszántság csőre töltött feszültség-várákozása.

Hát hol élünk mi?
Önmondta fogadalmak ölelésében,
az ölelés ölelésében,
fojtogató ölelés-veremben,
nehéz borok fogságában,
nedves ajkak fogságában,
elnémuló falvak csöndjében.
Kitalált kastélyok udvarában.

Közben Ravenna sikátoráiban ég a tűz,
ázott bokrok vitorláznak,
éhező mártírok száz verse csillog,
csillog a párás leveleken.

Kifestett iránytűk a téren,
szónokok hada hadar hamis szózatot,
s e szózat leng immár a vermek felé.
Mi pedig, lángolva, betemetve,
lemérhetőek vagyunk ismét.

Csak a taxi jönne már,
hogy elvigyen bennünket,
pusztán a lakcímet kell bemondani,
mert ez a lényeg: a lakcím,
a taxis bólint,
pontosan tudja,
merre lakunk.
Legalább ő.

2.

A deszkázott szoba védett puhasága,
vatta-kerítés a megszűnő valóság köré.
S milyen jó mégis ez az idő-törő lebegés,
mely most már szórtlan és jeltelen.
Belülről ölellek,
mint egykor a szerzetesek.

Miért gyúlnának máris a feledés gyötrő rőzse-tüzei?
Még látok.

Látom az összeszorított ajkak
szélén villódzó mosolyt,
tudom a neved
a csillagközi fényes utakon.
Megértettem: egyszer elveszíthetlek.
Hideg törökkel metsző szakadozott vérerek.
Én védtelenül, harcra képtelen, tudom.
Belülről csorgott, zúdult alá
a kemény kőtörmelék.
Szeress még.

A politúrozott bútorok derűje
s a bozontos udvar szeszélye,
amit magaddal hoztál.

A felhúzott redőny mögött
már csoszogott a város.
Fénykupacként a takaróba bújtál,
félve megmutatni reggeli arcod.

Akkor mindenki rohant a városban, sárgás
füstben ropogtak a házak, az útkereszteződésnél
felborult a rend, már a villám sem látszott.
Csak én haladtam feléd lassan,
valami igaz bizonyossággal.
Leterítettük a takarót, a koncert
bizonyára amúgy is elmarad, reszkető,
vad ölelésben múlt el a vihar,
aztán lecsöndösültünk mi is,
egyenletes verejték-csöppekben esett az eső,
amikor ismét kinéztünk.

Láttam az ígéret földjét.
Talán ott, a parkban. A katonáknak
szabad délutánjuk volt, söröztek
a szemközti nyitott teraszon. Egy kisfiú
imbolygott előttünk hatalmas kerékpárján,
amott diáklányok sétáltak a hatalmas fák
lelógó árnyai alatt. S ahogy rámnéztél,
tudtam, mozdulnom sem kell.
Itt a helyem.

Ameddig lélegzem,
s amíg magadhoz engedsz.

3.
Nyugodtan ülünk az istenek szelíd tenyerén. A várva várt
egyensúly — gondolhatnánk. Aztán zuhogni kezd az eső,
a mutatóujj széléről leperdülünk, gördülünk, repülünk,
fényes üvegcsikként. Látomás-ringató meleg felhő-selymek
között zuhanunk, távolodóban a fuldokló kétségbeesés,
no meg a nagy vonulások szűkölő hangzavara.

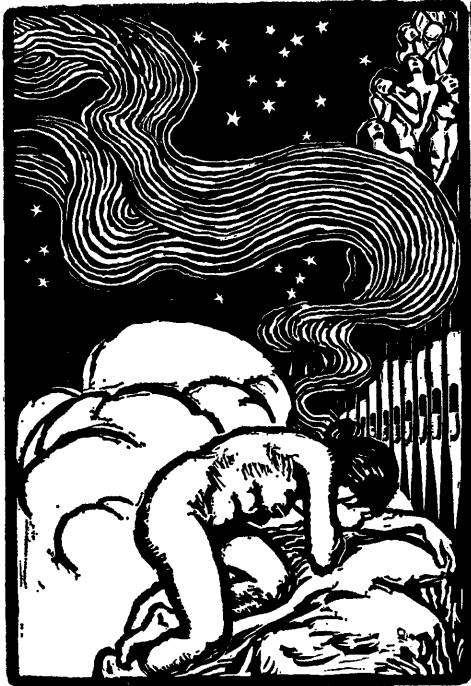
Lám, ami volt: a hasztalan menekvés.

Mi hát a dolgunk?
 Teremteni a múltat,
 dalra emelni az elesőket,
 ágyat vetni a vágyó remegésnek,
 fedélt adni a reménynek.

4.

Nem azért botlunk meg olykor,
 hogy aztán térden járjunk.

Mert hogyan születik a szó?
 Felegyenesedik a hang. S lépkedni kezd
 délcegen. Ahogy egykor tudtunk.
 Van-e más bizonyosság
 annyi év után ...

27

Pechán József: Religiozo, 1913